

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 października 2019 r.

Pozycja 185

POSTANOWIENIE

z dnia 28 maja 2019 r.

Sygn. akt Ts 47/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.B. w sprawie zgodności:

art. 160 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.) w zakresie, w jakim penalizuje zaniechanie ordynatora polegające na braku poprawienia zlecenia badania USG wystawionego przez lekarza prowadzącego z trybu „zwykłego” na „pilne”, przy braku, w trakcie wizyty, objawów wskazujących na zły stan zdrowia chorego oraz braku normy prawnej wskazującej na konieczność wykonania takiego badania z art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez adwokata i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 25 marca 2019 r. skardze konstytucyjnej J.B. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą.

Skarżący został oskarżony o to, że będąc lekarzem chorób wewnętrznych, pełniącym funkcję ordynatora Oddziału Wewnętrznego Szpitala Specjalistycznego w R., wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi opieki nad pacjentem – J.P. – nieumyślnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia. Dokonując dwukrotnej konsultacji medycznej zaaprobował on oraz kontynuował zastosowany przez innego lekarza (współoskarżonego) nieprawidłowy sposób leczenia, ograniczając się przy tym jedynie do zlecenia podania leków przeciwbólowych oraz przeciwwymiotnych, bez wdrożenia pełnego postępowania diagnostycznego, w tym zaniechał przeprowadzenia badań obrazowych: rentgenowskiego, tomograficznego lub ultrasonograficznego w trybie pilnym.

Sąd Rejonowy w R. wyrokiem z 4 lipca 2018 (sygn. akt [...]) uznał skarżącego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i na podstawie art. 160 § 3 w związku z art. 4 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.; dalej:

k.k.) wymierzył mu grzywnę, zaś na podstawie art. 41 § 1 w związku z art. 43 § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu pełnienia funkcji ordynatora i kierownika oddziału szpitalnego na okres 2 lat.

Powyższe orzeczenie zostało zmienione wyrokiem Sądu Okręgowego w R. V Wydział Karny Odwoławczy z 31 stycznia 2019 r. (sygn. akt [...]) w ten sposób, że uchylono środek karny.

Zdaniem skarżącego wyroki wydane w jego sprawie naruszają wynikające z art. 42 Konstytucji podstawowe zasady prawa karnego, w tym: *nullum crimen sine lege stricta*, *nullum crimen sine lege certa*, zasadę określoności przepisów prawa karnego, zakaz stosowania analogii i wykładni rozszerzającej na niekorzyść sprawcy, a ponadto art. 7 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.). Skarżący wskazuje, że w niniejszej sprawie „zachodzi potrzeba zarówno interpretacji jak i określenia zakresu stosowania prawa właśnie przez Trybunał Konstytucyjny”.

Zarządzeniem sędziego Trybunału z 9 kwietnia 2019 r. skarżący został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej, przez doręczenie 4 podpisanych egzemplarzy skargi konstytucyjnej oraz wskazanie i udokumentowanie daty doręczenia mu wyroku Sądu Okręgowego w R. z 31 stycznia 2019 r. (sygn. akt [...]).

W piśmie z 19 kwietnia 2019 r. skarżący ustosunkował się do powyższego wezwania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygania. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub gdy jest oczywiście bezzasadna.

2. W myśl art. 160 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.; dalej: k.k.), kto naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Stosownie do § 2 tego przepisu, jeżeli na sprawcy ciąży obowiązek opieki nad osobą narażoną na niebezpieczeństwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

3. Analiza wniesionej skargi konstytucyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie kwestionuje konstytucyjności zaskarżonego przepisu, lecz sposób jego zastosowania przez sądy orzekające w jego sprawie. Argumentacja skarżącego dotyczy przede wszystkim możliwych interpretacji art. 160 § 2 k.k. oraz ustaleń faktycznych poczynionych przez sądy. Skarżący nie przedstawił jednak uzasadnienia dotyczącego niekonstytucyjności zakwestionowanego przepisu, jak również nie wskazał sposobu, w jaki zostały naruszone jego konstytucyjne wolności lub prawa.

Trybunał Konstytucyjny przypomina, że nie jest uprawniony do kontrolowania wykładni przepisów ani aktów stosowania prawa, jednak w ramach wyjątku, w zakresie kognicji Trybunału mieści się dokonywanie kontroli konstytucyjności treści normatywnej przepisu uzyskanej w wyniku jednolitej, powszechnej i stałej wykładni sądowej (por. wyrok TK z 20 czerwca 2017 r., sygn. K 5/17, OTK ZU A/2017, poz. 48 oraz przywołane w nim orzecznictwo). Jeśli jednak skarżący nie kwestionuje treści normatywnej przepisu, którą uży-

skął on w wyniku jednolitej, powszechnej i stałej wykładni sądowej, to – mając na uwadze art. 67 ust. 1 u.o.t.p. TK – Trybunał nie ma podstaw do dokonania takiej kontroli.

Wobec powyższego Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że skarga nie spełnia wymogów formalnych przewidzianych w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p. TK i na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK należało odmówić skardze konstytucyjnej dalszego biegu

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.